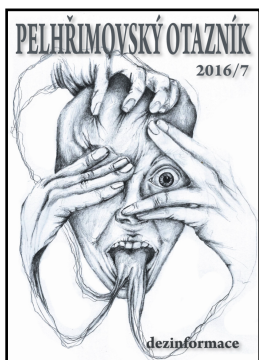
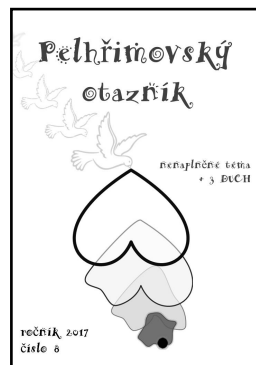
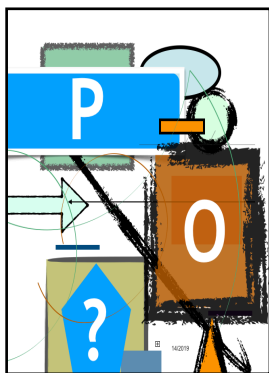
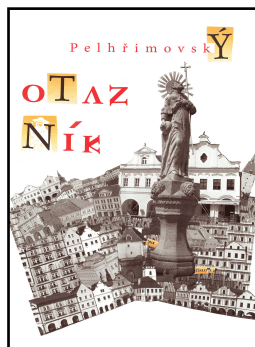
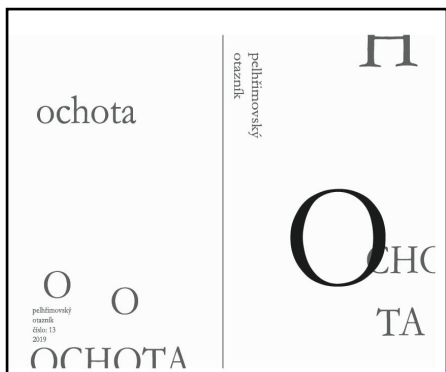
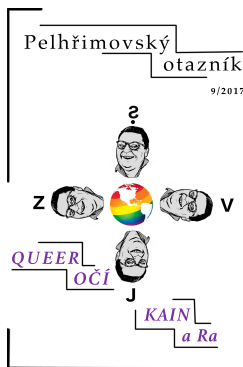
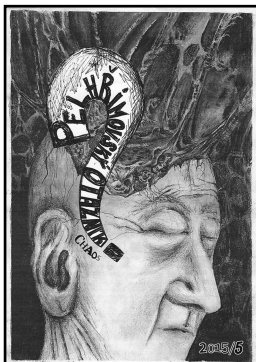
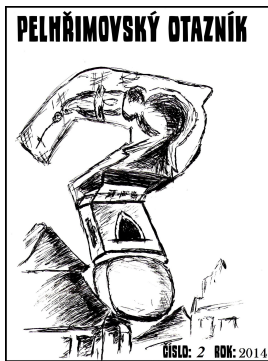

P?

16

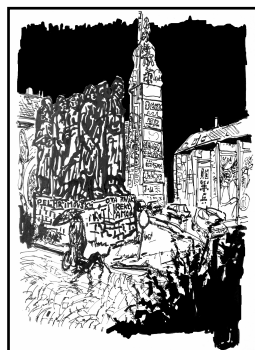

- 3 - iMortalKombat
- 4 - Vědecky pozorovatelná fáma
- 6 - Léčebné výlohy
- 10 - Trudná mysl a všudypřítomné viry
- 13 - Potlach z bistra
- 15 - Poetry
- 16 - Agrostroj, město rekordů
- 22 - Literární démon
- 24 - Chcete vidět zlatou Prahu?
- 26 - Dosti slov, přečtete z lin
- 34 - Mateřství v krajinách třetích
- 36 - Na půdě
- 37 - Když hodiny pomijí
- 38 - Only a Pawn in Their Game
- 39 - Společenská rubrika...
- 41 - Kaupunki, Vincent, Vácha

„To bylo o hlavu.“

Žirafa v tunelu

„Drž hubu!“

plk. Prymula

„Všechny akce, i nekonané, se opět
vydařily na jedničku.“

Kultura PE

Pelhřimovský otazník 16/2020
Ilustrace: Marek Fexa, Akub Inářů,
PacifischeSpitzmaus

iMORTAL KOMBAT

PIČOZKURWE POŠLU NA
TEBE TOHO RETRÍVRA

DRŽ KURWU NEBO TI
LUCINKA ROZMRDÁ PSA

PREPARE TO
FIGHT!!!!!!!!!!!!!! xDDDDDD

MAZEJ PIČO

NÉÉÉ PLZ!! :'(:/

>>.:TĚ ZBLAJZNU:.<<

(KRVEPROLITÍ)

@LuCiNQuAAaa :-*
RIP

ŠIKULA DEM LEEEEJT!!!!!!!!!!

Mrd "Piča" Mrdkowskij, Włocławek, 2020

V souvislosti se „situací“ a „druhou vlnou“ jsme se samozřejmě dozvěděli, že česká věda zaspala a odborníci se neumí shodnout, z čehož bezpochyby vyplyne, že je to do nebe volající a je třeba těm darmožroutům zatnout tipec. V úvodu proto ze srdce děkujeme redakci Pelhřimovského otazníku za udělení publikačního prostoru a doufáme, že jej zde nalezneme i v budoucnu, kdy ostatní vědecké časopisy dávno zaniknou jako zbytečné, neb šetřit se co? Musí!

Chceme tento prostor využít k zachycení pověsti a fámy, prchavých útvarů lidských pomluv a promluv, které se nejpozději za pár měsíců a let ztratí ze světa. Činíme tak pro budoucnost – s vědomím, že by mohly nenávratně zmizet a znemožnit příštím generacím, aby se na naši dobu podívaly jaksi komplexně a do hloubky.

Všechno a všechny předchází pověst. Když se objeví něco nového, notabene nebezpečného, předchází to fáma. Prostě se začnou říkat Věci. Někdo něco řekne, jiný to zaslechne, upraví, pošle dál, uvěří, jinej zase uvěří, vylepší a pošle a tak dál. Nakonec ta fáma začne žít vlastním životem a setře rozdíl mezi tím, co se stalo, a tím, co se říkalo, a najednou je vlastně pravda obojí. Je to zajímavý. Jsou lidi, co to zkoumaj a píšou o tom odborný studie (teda byli, zkoumali, psali).

Zde tedy stručný, nekomentovaný a neanalyzovaný přehled covidových fám z Pelhřimovska, seřazených podle datace. Sběr fám proběhl v letním čase mezi první a druhou karanténou, kdy se jim dalo s čistým svědomím zasmát. V době psaní příspěvku fámou předběhly události a nové vyprávěnky, zdá se, nemají potřebu vznikat.

- *polovina března: Maj TO v Agrostroji... Už zavřeli jednu dílnu... No to bude průser, až se to tady rozprásí.*
- *konec března: Prej TO chytla nějaká prodavačka v Lidlu... No ne, já slyšela, že v Kauflandu... To aby se člověk bál jít do krámu... No tak kam teda budeme chodit nakupovat !!!????!!!*
- *Poslední bašta v zemi bez koronaviru: Jsme radioaktivní, smějí se Pelhřimovští, Pelhřimovský deník, 30. 3. 2020, https://pelhrimovsky.denik.cz/zpravy_region/radioaktivni-studnaka-stribro-kremesnik-koronavirus-20200330.html*
- *duben na Humpolecku: Bude meziokresní Karanténa – prostě kordon policajtů na silnicích a tak, jak to maj v tom Havlbrodě rozjetý, tak aby se TO netahalo po republice, Pelhřimáci mají strach.*
- *květen: Já myslím, že TO lajzne (myšlena devalvace měny). V třiapadesátým taky tvrdili, že měna je pevná, ale lidi už to věděli, že ty peníze padnou, a taky jo. To nemůže ta ekonomika vydržet, tohle TO.*
- *červenec: Ty z toho Jeníkova (myšlen Větrný Jeníkov)... pět je prej strašně špatnejch, odvezli je na ARO do Pelhřimova, jenže zjistili, že tady na TO nemaj ty přístroje, tak je hned ráno valili do Jihlavy.*

P. S. Soucítíme s oběťmi citovaných fám – jejich šířitelé, jakož i domnělí aktéři jsou v tom zcela nevině. Prostě takhle už to Fámy dělají.

P. P. S. Kdybyste nějakou pěknou fámou vypátrali, neváhejte ji zaslat redakci.

Připadala si tak nějak rozdvojená. Ne že by jí něco chybělo, ale chtěla-li dělat jednu věc, roztržitost ji nutila, aby začala dělat věc jinou. Takže ve výsledku neudělala nic. Proto již celé týdny seděla ve špatně polstrované sesli v krámku, v jehož výloze se skvěly poslední modely spodního prádla pro nadměrné.

Aby se uklidnila, provedla kvalitativní průzkum prodávaného zboží. Jemnost materiálů způsobovala pokles tepové frekvence a jako tmel zacelovala prožívanou rozdvojenost. Konečky prstů přejížděla po nočních košilkách, županech a domácích setech. Tu a tam si nějaký ten kousek vzala do ruky, aby zintenzivněla slast. Neukájela se, jen potřebovala jemné pohlazení. Nebyla připravena na lidský kontakt, a proto ho nahrazovala dotekem s věcmi.

Nestihla se připravit na druhou vlnu. Pod enormní silou té první přišlo zhroucení. Vymáchala se v jejím proudu dostatečně dlouhou dobu, aniž by se dokázala z plných plic nadechnout. Dobrovolně se přihlásila ke svému zhroucení. Bílé stěny, výkřiky za zavřenými dveřmi, sezení v kruhu a psaní deníku. Nebyla jediná.

Západ střídal východ a východ zase západ. Kufry sbalené, ale odvaha se postavit reálu nedosahovala vysokého stupně sebedůvěry. Přišla do prázdného bytu, zapálila si čudku, otevřela okno do ulice a tiše potahovala. Občas se otočila po směru nějakého zvuku, aby pak típla vajgl do porcelánového popelníku a mlčky se posadila na staré ratanové křeslo. Seděla tam nehybně několik hodin jako by jí někdo měl malovat.

Trvalo to několik týdnů. Hrála si na normální, i když uvnitř byla jednou sopkou. Okolí ti nedovolí vypadnout z role, nedovolí ti se zhroutit, neboť zhroucení je možné jen v soukromí. Jen když jsi sám, cítíš to, co ti je společností odepřeno. Rozdvojenost odkryla drápy a rvala její zesláblou duši na kusy.

Zvykala si opět na rutinu. Chodila zase do svého krámku, kde nebyla schopná cokoliv dělat. Jen seděla a občas něco prodala. Po novém zboží se nepídila, trendy nesledovala, prach nechala sedat. Zazvonil zvonek u dveří, kterými prošel postarší muž.

Uviděl popelavou tvář bez života, která se tak mlhavě dívá za něj. Otočil se, zda za ním nejde ještě nějaká jiná osoba, ale vešel sám. Zavřel.

„Dobrý den.“

„Dobrý. Přejete si něco?“ Její pohled směřoval do dálek a nehodlal ostřit na vzdálenost příchozího.

„Ano, rád bych koupil manželce nějaké spodní prádlo.“

„Krom toho, co tu vidíte, nic dalšího nemám a mít ani nebudu.“

Příchozí se rozhlédl po neupraveném interiéru, jehož zdi byly ověčeny pavučinami podvazků, které letěly před deseti a více lety. I přes vyzývavé komplety ho nejvíce vábila nepřítomnost prodavačky. Vážil si soukromí v krámcích, kde se očím prodávajícího nedá nikde uniknout, dokonce ani v kabině, do které proniká i jedovatý hlas, jehož cílem je ujistit potencionálního kupujícího o té nejlepší volbě a vhodnosti prodáváného zboží.

Zde se s ničím takovým neseťkal. Ovzduší bylo plné nicotnosti a temnoty, ačkoliv slunce ještě za sebou nezatáhlo kabinku oblohy a neodešlo budít druhou stranu modré koule lítající v prázdnotě.

Prošel blízko kolem duševně vyprahlé prodavačky.

„Není Vám něco?“

Nedostal žádnou odpověď.

„Paní, není Vám něco? Jste v pořádku?“ mírně se jí dotkl, aby upoutal její pozornost.

„Ah, jistě, vybral jste něco?“

„Ne, nevybral, ale spíše co Vy, cítíte se dobře?“

„Co, já? Je to na hovno.“

„A můžu nějak pomoci?“

„Bolej mě záda. Nic víc.“

„Tak ukažte, léčím.“

Neochotně si stoupla. A ukázala na místo, kde jí bolely záda. V hlavě měla bordel, úzkost jí svírala v kleštích, ale aby se zbavila otravného hmyzu, který ji létal po krámu, odbyla ho bolestí v zádech.

„Ukažte. Aha, tak to je jasné. To bude vyhřezlá plotýnka. To je od sezení, nebo že taháte těžký krabice se zbožím.“

„Když myslíte.“

Hmyz si promnul pracky a začal vyvíjet teplo vznikající třením. Energie vnikala do bederní páteře psychicky vyšťavené prodavačky, aby léčila její fyzickou schránku. Teplo se uvolňovalo a paní prodavačka zhluboka oddychla.

„Je to lepší?“

„O něco.“

„Léčím všechno, ale chce to více času. Dneska jsem pomáhal mladý holčině, která má nádor v hlavě. Včera jsem s manželkou léčil dnu a pak jednomu chlápku zlomenou nohu.“

„A to vážně funguje?“

„Samozřejmě. Já tuhle sílu objevil už jako malej, když jsem léčil křečka. Pak jsem si vyléčil i naražený kotník atd. Pak jsem energii rozvíjel a pochopil zákonitosti vesmírné energie. Vesmír je nekonečnou zásobárnou. Napojit se na něj, je zásadním úkolem každého léčitele, protože nesmí užívat jen svou.“

„Aha. Začíná to trochu pálit.“

„To je jediné dobře. Přijímáte mou energii. Dám Vám na sebe číslo a navštívíte mě, protože cítím z tohoto místa něco, co mi energii bere více, než dokážu snést.“

„Jak to myslíte?“

„Jsou tu duše, které ničí čisté fluidum. Není to místo, do kterého se dobře dostává pozitivita vesmíru.“ Rukou ucukl a kvapně vytáhl vizitku z kapsy. „Ozvěte se mi.“

Prodavačka se narovнала a cítila se dobře. „Ozvu se. Děkuji.“

„Není zač. Vezmu si tuhle podprsenku,“ a ukázal na XXXL podprsenku visící na stěně.

Dala mu jí zadarmo. Nakupující s jiskrou v oku poděkoval a odešel.

Prodavačka se po dlouhé době usmála, protože se jí někdo hřejivě dotkl. Na dotyku byla závislá.

Zavolala mu. Chodil za ní pravidelně a jí se dělalo lépe. I psychicky. Lidský dotyk byl její základní potřebou. Ale po několika sezeních jí došly peníze. Proдалa i obchod. Hmyz si opět zamnul pracky, změnil si telefonní číslo a po lidech lítá dál s jinou vizitkou. Prodavačka prožila druhou vlnu trudnomyslnosti a se svým kufrem šla zpět do psychiatrické cely s náhrdelníkem na krku proti zlým duchům koupený od hmyzu za poslední peníz.

Trápí nás trudnomyslnost, nikoliv trdomyslnost

Slovo, kolem něž se točí téma aktuálního Otazníku, označuje těžkomyslnost, zádumčivost či melancholii. Známe však jeho spisovnou podobu?

Výraz, o němž je řeč, výrazně zpopularizovalo Divadlo Járy Cimrmana – právě proti trudnomyslnosti (ne)úspěšně bojují hrdinové hry *Dobytí severního pólu*. Problém však je, že ačkoliv najdeme ve slovnících pouze slovo *trudnomyslnost*, postavy v Cimrmanově hře se potýkají s *trdomyslností*.

Jestli autoři (Ladislav Smoljak a Zdeněk Svěrák) použili nesprávné slovo z neznalosti, nebo záměrně (třeba proto, že se jim prostě tvar *trdomyslnost* líbil víc), nevíme. A na genialitu jejich hry to vliv nemělo. V každém případě je však třeba počítat s tím, že chceme-li se vyjádřit důsledně spisovně, měli bychom ve svém projevu sáhnout po jiné variantě než oni. Tedy po tvaru *trudnomyslnost*.

Toto podstatné jméno totiž označuje trudnou (smutnou, chmurnou, truchlivou) mysl.

Vzhledem k tomu, že jde o slovo, o němž se řada z nás dozvídá právě až z cimrmanovské hry (moc často jej jinak nepoužíváme), dá se předpokládat, že se postupem času dostane do kodifikačních příruček i tvar *trdomyslnost*. Zatím tomu tak ale není.

Koronavirový pravopis

Důvod, proč řadu z nás v posledních týdnech a měsících přepadá trudnomyslnost, není třeba připomínat. Koronavirus. I na ten se přitom dá podívat z jazykového hlediska. Pojdme se mu tedy podívat na zoubek.

Ve spisovném českém jazyce existují slova *vir* i *virus*. Obě tak můžeme bez problému používat, což pak samozřejmě platí i pro odvozené podstatné jméno *koronavirus/koronavir* – i tady jsou obě varianty spisovné.

Co se týče skloňování, v případě podstatného jména *vir* (*koronavir*) je skloňování celkem jednoznačné – tento výraz skloňujeme přidáváním běžných pádových koncovek (*vir* bez *viru*, k *viru*...).

U slova *virus* (*koronavirus*) pak máme při skloňování na výběr – spisovná je jak varianta *virus* bez *viru* (*koronavirus* bez *koronaviru*), tak i varianta *virus* bez *virusu* (*koronavirus* bez *koronavirusu*). Nutno však říci, že mnohem frekventovanější je v současné češtině první zmíněná varianta (*virus* bez *viru*). Právě ta se tak doporučuje používat. Rozhodnout se samozřejmě můžete i pro variantu druhou (*virus* bez *virusu*) – gramatickou chybu neuděláte, ale je docela možné, že váš projev bude někoho malinko tahat za uši.

Jak psát označení nemoci covid-19

Nemoc, kterou způsobuje koronavirus, se jmenuje covid-19. Víte ale, jak se toto pojmenování v češtině správně píše? *Covid-19* (s prvním písmenem velkým), *COVID-19* (se všemi písmeny velkými), anebo *covid-19* (se všemi písmeny malými)?

Protože jde o nemoc, se kterou jsme až donedávna neměli tu čest, je také její pojmenování zcela nové. Je proto logické, že problematika velkých písmen nám u tohoto výrazu nemusí být zcela jasná. V médiích (ale i v celé řadě dalších zdrojů) tak zatím panuje jistá nejednoznačnost. Tápou i novináři, tiskoví mluvčí či jiní profesionální uživatelé jazyka. Je tomu tak i proto, že se toto slovo (stejně jako nemoc samotná) hojně vyskytuje po celém světě. Státy si vzájemně vyměňují informace a zkušenosti s nemocí a obdobně putuje světem i slovo, které toto onemocnění označuje. Nezkrotně se zkratka přelévá z jednoho jazyka do druhého. Pravidla jednotlivých jazyků přitom v danou chvíli z pochopitelných důvodů nehrají roli.

Abychom správně určili, jestli se má v češtině psát *COVID-19*, *Covid-19*, nebo *covid-19*, musíme si nejprve objasnit, jak toto slovo vlastně vzniklo.

Jedná se o takzvané zkratkové slovo. Vzniklo totiž spojením anglických výrazů *corona virus disease* (= onemocnění koronavirem). Z hlediska etymologie jej tak můžeme zařadit do stejné skupiny, v níž je třeba podstatné jméno *radar* (vzniklo spojením slov *radio detection and ranging*), název divadla *Semafor* (= sedm malých forem) či pojmenování školy *umprum* (= uměleckoprůmyslová škola).

Zmíněná zkratková slova fungují v češtině zcela samostatně, což se samozřejmě týká i jejich pravopisu, vč. psaní velkých písmen – obecná zkratková slova píšeme malými písmeny (*radar*), zatímco u zkratkových slov, která jsou vlastními jmény, je první písmenko velké (*Semafor*).

Podle aktuálních pravidel pravopisu v češtině nepovažujeme názvy nemocí za vlastní jména. Píšeme je tak s malými počátečními písmeny. Pokud tedy pojednáváme o nemoci, kterou způsobuje koronavirus, měli bychom ji označovat jako *covid-19*.

Často se v rozličných textech setkáváme i s pojmenováním *COVID-19* (všechna písmena velká). To by bylo z hlediska pravidel českého pravopisu v pořádku tehdy, bylo-li by inkriminované slovo takzvanou iniciálovou zkratkou (kdyby vzniklo spojením počátečních písmen víceslovného názvu). Takový původ má mimochodem třeba slovo *SARS* – je iniciálovou zkratkou slovního spojení *Severe Acute Respiratory Syndrome*.

Slovo *covid* (či *covid-19*) však představuje jiný případ. Není iniciálovou zkratkou, ale zkratkovým slovem. Nevzniklo spojením prvních písmen, ale delších úseků základového slovního spojení (z prvního slova si vzalo první slabiku, z druhého také a z třetího pouze první písmenko: *corona virus disease* → *covid*).

Na základě svého zakončení spadá podstatné jméno *covid* (a tím i označení *covid-19*) k rodu mužskému neživotnému. Jako ostatní zkratková slova se v češtině běžně skloňuje (jako např. již zmiňované slovo *radar*) – *covid* konkrétně skloňujeme podle vzoru *hrad*: *bez covidu-19*, *s covidem-19* apod.

...

„Mám prej dodržovat nějakej režim.“

„Jakej?“

„No, zdravý životní styl. Stojí to strašnejch peněz. Prej jedno králíčí stehno. To sem nikde neviděl. Musim dycky koupit celýho králíka. A kdo to pak má žrát?“

„Ale vždyť stehna normálně prodávaj.“

„Říkám ti, že ne. Nikde sem to neviděl. To máš jak s tím pivem. Hele normálně přes víkend si nedám, ale pak dostanu takovou chuť, že du sem. Ale když už sem du, nedám si jedno. To bych byl vůl. Jít takovou dálku, dát si jedno pivo a jít zase domu, a pak se zase za hodinu vracet, že si dám jako druhý. Takže du sem a dám si jich pět.“

„To děláš špatně.“

„Já vim. Ale dyť říkám, že o víkendu nepiju. To normálně na pivo chuť ani nemám. Ale pak du sem a dám jich pět.“

„To děláš blbě, no.“

...

„Ukázal mi tu jeho vobrazovku. Ty vole to byla kráva.“

„Jako televizi?“

„Jo, takováhle. Koukni na to, takováhle vobrazovka. Lidi sou zvyklý si kupovat televizi za padesát tisíc. Viděl sem jí támhle ve výloze. Normálně za padesát tisíc. Nějaká eL dŽÍ. Ale já to nepotřebuju.“

„Tak chtěl machrovat asi.“

„Nechtěl, on mi to jen ukazoval. Má čtyřista programů. Ale prej je stejně nezúžitkuje.“

„Tak k čemu mu to je? Když se na to nedívá.“

„Prostě to má v televizi.“

„Čtyřista programů? Hele, já čumim na čtyři.“

„Jen na čtyři? Jaký máš programy?“

„Jedničku, dvojku, sport a dokumenty.“

„A co ty další?“

„Na ty já nekoukám, tam jsou sračky. Samý americký fantasmagorie. Na to já seru.“

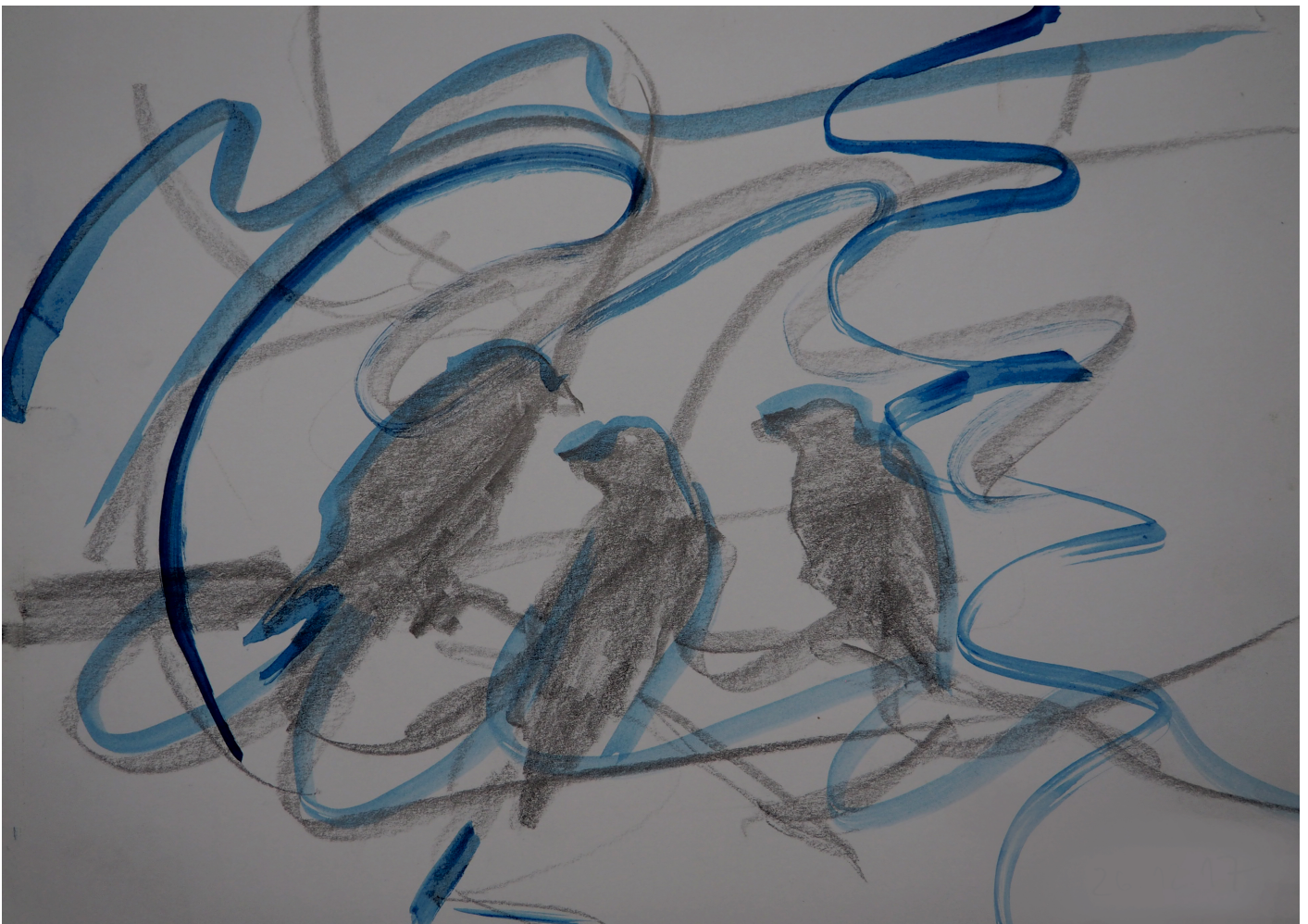
„Ale některý nejsou špatný.“

„Já ti říkám, mám jen čtyři programy. Jsem stará škola. Dívám se jen na jedničku, dvojku, sport a dokumenty. Mám rád starý černobílý filmy, prostě klasiku. Nejsem zvědavěj na ty americký fantasmagorie. Nepotřebuju žádný velký televize. Mám jen takovouhle. A nedívám se na žádný americký fantasmagorie. Na to čuměj ty mladý. Maj ten mobil v ruce, elektrokoloběžku a neuměj udělat ani kotrmelec.“

Záznam dvou štangastů asijského bistra pravidelně pijících své dva Gambáče z flašky.

Dne 5.10. 2020

K životu křídla hledám

Já hledám to štěstí,
se zařatými pěstmi.

Klestím si cestu životem,
bez odvahy být pilotem.

Hledám už dlouhý čas,
sám se však vracím zas.

Nacházím poznání,
že život je zklamání.

V hospodě

V hospodě sám
přítele marně hledám.
Život jak hořící cigareta,
potáhneš
a kde jsou ty léta.

V popelu se topím
život nikdy nepochopím.

Když

Proč žít?
Když stačí jít.
Když vidíš cíl,
vzdálí se o sto mil.

Proč se láskou zmáhat,
když stačí věčně váhat.
Když váháš moc,
samota přejde v noc.

Proč za světlem jít,
když jiskru můžeš mít.
Když jiskru uvidíš,
samotu pochopíš.

Anděl

Viděl jsem Anděla s překrásnou duší.
Něžná krása místo svatozáře,
bez křídel a lásky plné tváře.
Viděl jsem hned, jak jí to sluší.

“Já chtěl bych tvou ruku, ty si vem mojí.
S naší láskou k branám nebe,
když já budu tvůj a ty mi dáš sebe.”
říkám si v duchu až dech se mi tají.

Viděl jsem Anděla šípy lásky vystřelit.
Po prvním ještě na nohou stojím,
po druhém se o srdce bojím.
Ten šíp měl mě zarazit.

Snášíme na hromadu. Různé nářadí, těžké, ve kbelíčku lehké, kanystry s hořlavinami, pomocné zvedací popruhy a rukavice, většinou dva druhy, čelovky pro noční dokončovačky. Věci na hromadě si vyžaduje obsluha stroje s velmi naostřenými částmi. Až se budu vracet, bude to vše tupé. A navíc většinou se tne do kovového cajku nedbale kolem pohozeného, nedbalost vzniká euforií z výsledku. Vše je pak velmi tupé.

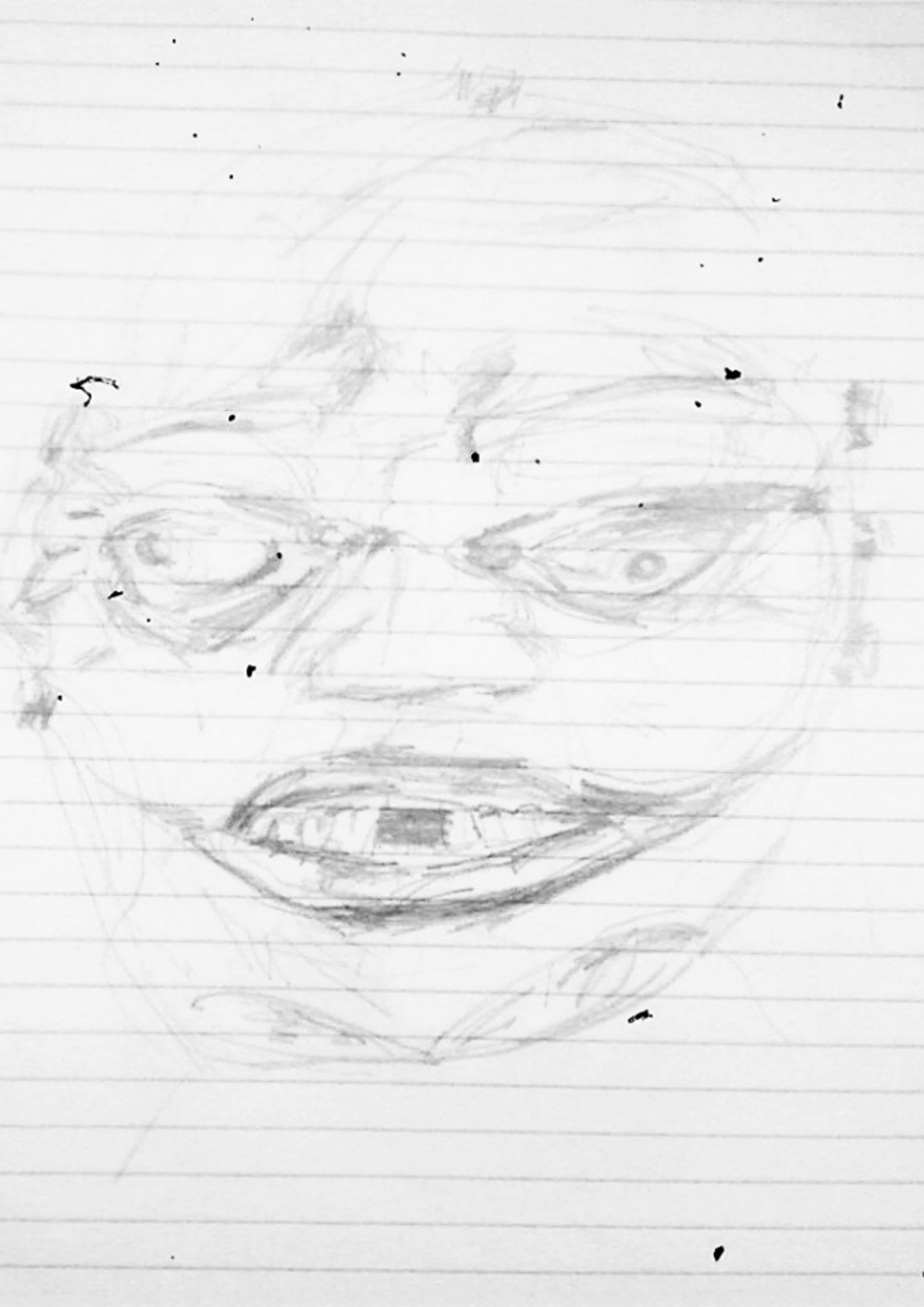
Dále na hromadu doklady, peněženku, kdyby bylo třeba někoho uplatit, pokud by předně ze mne sršela krev, tedy peněženka jako návnada, mrsknutá za vyděšeným nebo lhostejně se vzdalujícím kolemjdoucím. Telefony v kapsách, kdyby volala máma, třebaže pekla něco ke kafi, nebo mámu může vyděsit její stoletý otec, že po lesích není vhodné podřezávat bez určité zkušenosti. Jinak jsou zapůjčená těžká vozidla offroady s černými skly. Jedna socioložka veřejně vykřikovala, jak strašnej řidič jsem, totiž nepochopila, že je nutné vypalovat karbon. Tyhle automobily to dost často vyžadují, sešlápnout plyn naplno k podlaze. Celou cestu nepřerazují na dvojku. Bahno šplouchá, stříká, polyká.

Jsou na místě. Desetiminutové přemlouvání vzduchu v trubičkách benzínového oběhu, roztáčení setupů předstihu a volnoběhu, občasná dotažení dvou zásadních matek. Motor začne zabírat. Už trhá maso okolních organismů. Ti zalehávají jeden vedle druhého. Občas některý vzdoruje a chytá se okolních opor, pak dvoukilové kladivo během půl hodiny i jemu podlomí těžiště. Přišla pokročilá fáze, hodina oddělit chapadla od těl. Ti starší mají mocná chapadla, většinou se neobejde bez nutnosti je katovat vejpůl. Mám zednickou čepičku. Občas dostanu nečekaně shora přes kšilt, čepička pak zahučí pár metrů hluboko pod mé pracoviště. Dojde pohonná hmota ve stroji, extázi vytrhne nepřičetnost, kopat a rozkopat blízké okolí pomáhá. Doplním kapaliny.

Ostrý ruční nástroj, viz parametr těžká váha, zasekává značky do krvácejících padlých mrzačených hmot na místa, kde se bude čtvrtit. Čtvrcení, kapsy a boty se plněj sračkama. Přes dioptrické brýle přestává být výhled. Po pěti hodinách čtvrcení a odklizení se cesta pro směr k návratu uvolní. Před odjezdem je třeba naložit zapřažený přívěs trofejema. Velké maso zůstává na místě pro Lízu s krutou rukou. Opouštím místo činu opět na jedničku. Kaluže mi zabahňují a zároveň přemývají dezén. Poblíž cílového domu u chodníčku vykládka na již několika kubické hromadě trofejí. Kolemjdoucí záviděj to potenciální teplo. Ještě úklid. Kolečkem vyvození nástrojového a udržovacího nářadí včetně otupělého rozhodčího stroje. Ke konci si vždy již žije svým životem. Nereaguje na spínač. Nelze jinak než vyčkat až se stroj uklidní nebo vyčerpá životabujivé kapaliny. Něco se občas rozlije i v autě. Okénka stáhnou na dva prsty.

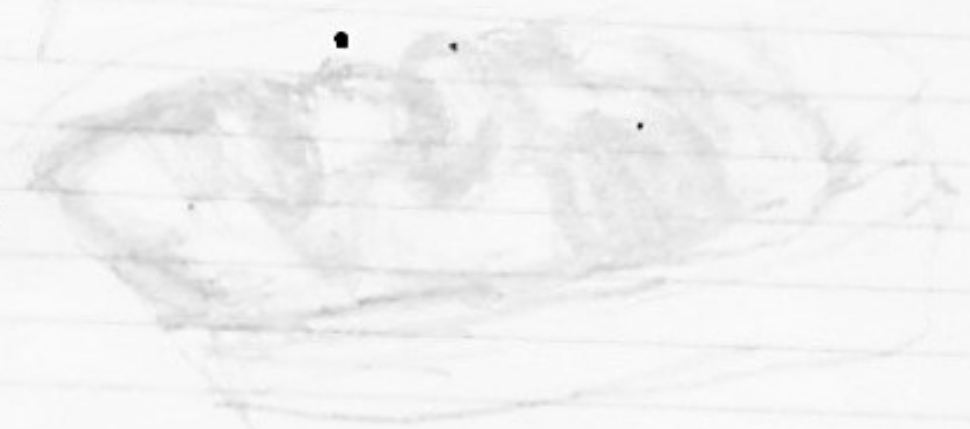
Jsem v bačkorách. Vysvléknu potem přilepený dresscode a dám si dvanáct minut na matraci. Usnu hned, pokud vyvolávám erotické záběry z veřejných dopravních prostředků. Někdy z toho snadno uplácám porno sen. Moje taxa vyhrazená snění je pryč, drobný blackout pomohl zapomenout na předešlou lesní raubírnu.

Presuju kafe, prolévám jím mámy pečení. Druhý chod hltám hovězí pečení. Lahodný zelený čas na žízení jako to správné pouštní zvíře. Na pivo seru. Ať žije kůlověc!

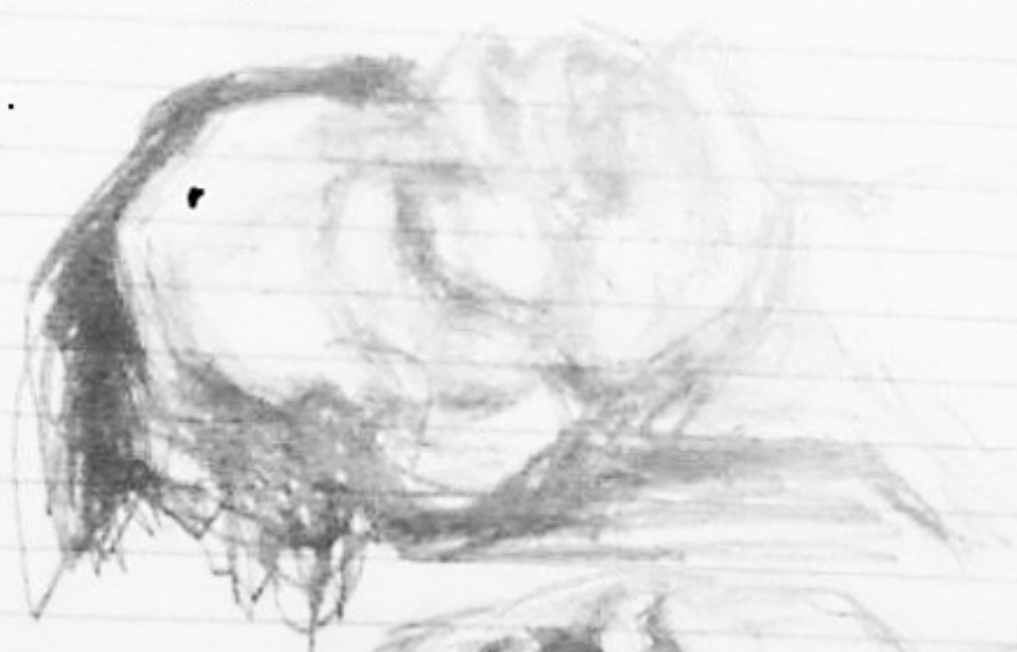

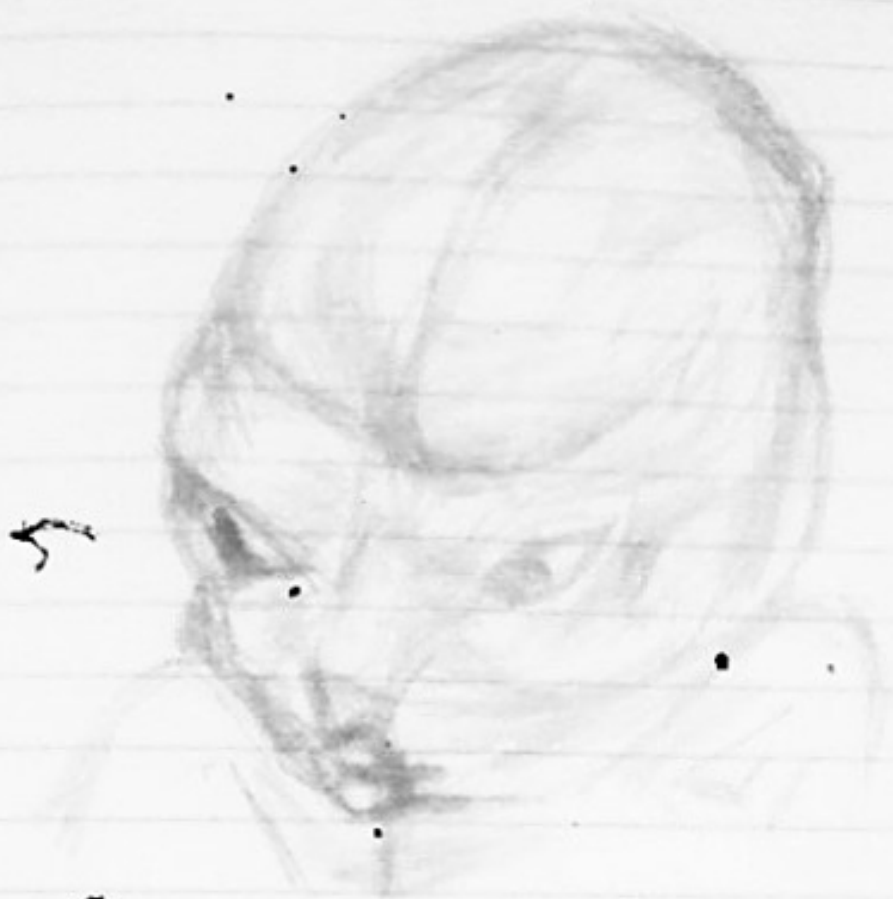

Pohnutky oceňovaných mistrů slova k autorskému psaní jsou mnohdy spojeny s jejich pocity izolace a nedoceněnosti. Vnitřní nerovnováhu vyvažují vytvořením vlastního světa, který je náhradou za ničemnou každodennost. V ní totiž barvy světa blednou, jednání spoluobytel je předvídatelné a dny se zdají být bez života. Bez Toho života, který koluje v žilách těch, kteří byli perem ovládnuti. Monotematicnost všední rutiny je pro ně smrtí.

Psaní je uhrančivé. Psaní je návykové. Psaní je boj a nesnáší programovou nudu kalendářních dní otupující ostrost a přesnost touženého vyjádření. Dusí totiž nespoutanost a impulzivnost, bez nichž jsou řádky prázdné jako oči vyhaslé duše. Nestahuje-li zcela tato kravata hrdlo, pak existuje několik důvodů posedlosti psaním, které mezi sebou bojují v každém dle jeho naturelu.

Ze zamyšlení Farmáře zvířat vyplývá, že důvodem může být prostá touha vypadat chytře a dokázat ostatním, že není radno tu či onu psavou bytost podceňovat. Sobeckost, která se v tomto smyslu odkrývá, je vlastní totiž pouze těm, kteří se lehce nevzdají svých ambic a neodhodí svou individualitu na věšák stejně jako to dělá velké procento „dospělých a stále zaneprázdněných“. Ti, jenž si uvědomují časovost své existence a jsou odhodlaní žít svůj život do konce, jsou podobni samotářským vlkům vyjících na lunu literatury. Krom sobeckého egoismu mají mimo jiné zalíbení v kráse světa, slov a jejich správného uspořádání. Libost pocházející z celkovosti dobře napsaného, ze sdíleného světa zkušeností či z vidění věcí tak, jak jsou či z toho, že lze alespoň částečně přispět ke změně událostí, názorů lidí a dílčí proměně společnosti, patří k výčtu dalších důvodů.

Uznáme-li, že egoismus, estetické zalíbení či socio-politické pohnutky, jsou dostatečně oprávněnými impulzy ženoucí jedince ke psaní za přihlížení nechápavých hlav otáčejících se tu doprava tu doleva, pak se omezujeme pouze na to viditelné a veskrze přehlédnutelné. Zápas, který se při psaní svádí, podobný boji s chorobou, by nebyl znovu a znovu veden, pokud by duše nebyla hnána samotným démonem. Literárním démonem, jemuž nedokážeme odolat, jemuž ale nedokážeme nikdy plně porozumět.

Uhranutí jeho hlasem je cestou, která nás vede na hranu existence, kde balancujeme na laně věčnosti a konečnosti. Hrana je hrou mezi nicotou a „něcotou“, mezi vyhořením a plamenem, mezi zmarem a hojností. Hysterický tanec šílenosti při psaní se navenek projevuje jako bychom bledí a stížení paprskem pohledu měsíce a lesa a s očima přitahovanými ohromným divadlem zůstávali stát mlčky na terase. Onen démon je magií, která probouzí imaginaci, osvobozuje a prostřednictvím lidského ducha vynáší napovrch to, co se skrývalo. Proměňuje viditelné i tušené. Proměňuje i současně toho, kdo píše, v bytost symboliky. Skrze obdarování natahuje kohoutek svého revolveru a za strašlivého smíchu sype sůl do rány, kterou zanechala vystřelená kulka v tělech balancujících šilenců.

Chcete vidět zlatou Prahu?

Jmenuju se Baušan, jsem kříženec teriéra bůh ví s čím a jsem tvůj kandidát na prezidenta. Program je jednoduše, tři písmena S.V.Z. Co nemůžu Sežrat, Vošukat nebo Zechcat, to míjím. O nic jiného ve skutečnosti nejde. Vy jste si to moc zkomplikovali a je třeba Vás zpátky zavést ke kořenům. Nasadím Vám náhubek, zapnu vodítko a zavedu Vás zpátky – k prvotním prožitkům. K čemu Vám je 5G, HD, GPS a to Vaše IQ, když jste skončili jako vynervovaný opice, co seděj u compů nebo s telefonama v rukou a co se furt někam honěj, a když už se zastavěj, tak neuměj na chvíli spočinout, protože už zase plánujou další píčoviny. Je třeba jít níž, sestoupit do kasemat těla, a tak se prohrabat do zahrad přítomného. Bestiálně se radovat ze žrádla (a teď nemyslím granule), šukat, co to de (i když nedosáhneš) a s veselou vytrvalostí zechcávat a zesrávat, co největší plochy ve svém okolí.

A tak si jdu Mosteckou ulicí, rozlejšvám šťávy na okolní objekty a sleduju okolí. Jdu jen tam, kam mě to táhne, kde to dává smysl – to je důležitěj moment. Nenechávej se nachytat – S.V.Z - pamatuj. U francouzský ambasády se vyseru, nedivím se, že to sbíraj. Je to cenná komodita. Preferoval bych ovšem, aby moje hovna nechávali na místě. Ale co po nich můžu chtít? A hele převrženéj koš – neváhám, vyrážím. Chápej, neradim ti, abys bufetil koše. Ukazuj ti, aby ses neupejpal.

Mě tyhle rabovačky baví. Zvláště tam, kde bydlím. Je to radost - 6 ráno, slunce ozařuje můj pelech, což je samozřejmě gauč a já prodchnut touto chvílí vstávám do slunce, zvedám tlapy a heroickým pohybem, kterému rozumí jen vyvolení převracím koš a žeru zbytek kostí. Říká se tomu vítězit. Ale zpátky do ulic, protože támhle se promenáduje bílá fena. Zakroužim, začuchám a naskakuju. To mi připomíná, že včera jsem potkal kolii, co tu chodí s jedním vousatým dědkem, kterej většinou čumí do blba. Tomu mému opičákovi, co ho mám s sebou, svítěj oči a slyším, jak mu říká, jak má rád jeho filmy, div se z toho neudělá, a tak neváhám a po liberténsku naskakuju. Dědek jménem Švankmajer kouká, zkouší nějaký triky, ať jdu jako dolu – zrovna on spiklenec slasti má co mluvit. Nejhorší je, že na tu surrealistickou svini (tu kolii) nedošáhnou. To se ale občas stává. Dva osudový decimetry. Nenechávám se rozhodit. Jede se totiž dál. Jsem v parku na volno, zařadím s čoklama, jdu se napít do řeky. Chlemtání v řece mě připomnělo určitý přirovnání, na kterým bys to moh celý pochopit. Musí to prostě téct. Další heslo mé kampaně. Ptáš se co? TO. A čím víc, tím líp. Je důležitý vystihnout ve svém okolí slabší článek a na ten se zaměřit. Když se žere, vždy jsem u něj. Kápne z toho nejvíc. Chci jít ven, kňučení donutím. Chci drbat, vlezu na klín. Koneckonců já jsem ten, kdo by měl určovat chod. Jsem režisérem svého okolí. Umělcem, kterého docení jen ti zasvěcení.

Neprožívám první, natož druhé vlny trudnomyslnosti, neboť mám tlapy přesně položené na tepu života. Proto je dobrý bejt v pozoru, je to další důležitá věc, aby ti nic zásadního neuteklo. Kdo váhá zpomaluje sám sobě tok. Nezaměňuj to s věnováním se každý krávovině. Musíš si umět vybírat, jako když mi daj do misky tři kusy masa a rejži. Jasný po čem jdu - stačí jednat instinktivně. Venku zavětrím, Raz... dva... tělo v letu vidím totiž veverka. Ta kurva vlez na strom a myslí si, že má vyhráno. Takový chvíle zběsilosti, moji milí opičáci, jsou obecně důležitý. Nenech si vzít, je to další věc, na kterou nesmíš zapomínat. Bestie chce svoje. A žrádlo...žrádlo. Po zběsilostech to chce dobrý žrádlo, například hovězí panenku. A zládat to během 10 sekund. To nejlepší nekoušu, ale rovnou posílám do žaludku. A pak si zalezu pod postel, stočím se do klubička a cejtím, jak mi to maso putuje po celým těle, cejtím ho v pravým uchu, na koulích i v drápech na zadních tlapách. Ze spaní se olíznu, abych si připomněl tu chuť.

A mám sen - je léto, slečna K. mě krmí kusem svíčkovy, vypínám se a deru se držkou nahoru ke stolu, její prsty (dlouhý jako letní dny) uchopují maso s kličkou a neomylně ho posílají do mého chřtánu. Vítězím i ve snech. Opusťme však sny a vraťme se k moji kampani – jak vidíš, jsem hluboko zachumlán v radostných momentech života. Když už nás spojuje to vodítko, který držíš v ruce, nech se vést – dokážu tě osvobodit ty přechytralá opice.

Jsem totiž Baušán, teriér.

Vím, že to chceš.

Znám tě.

Jsem tvůj kandidát na prezidenta.

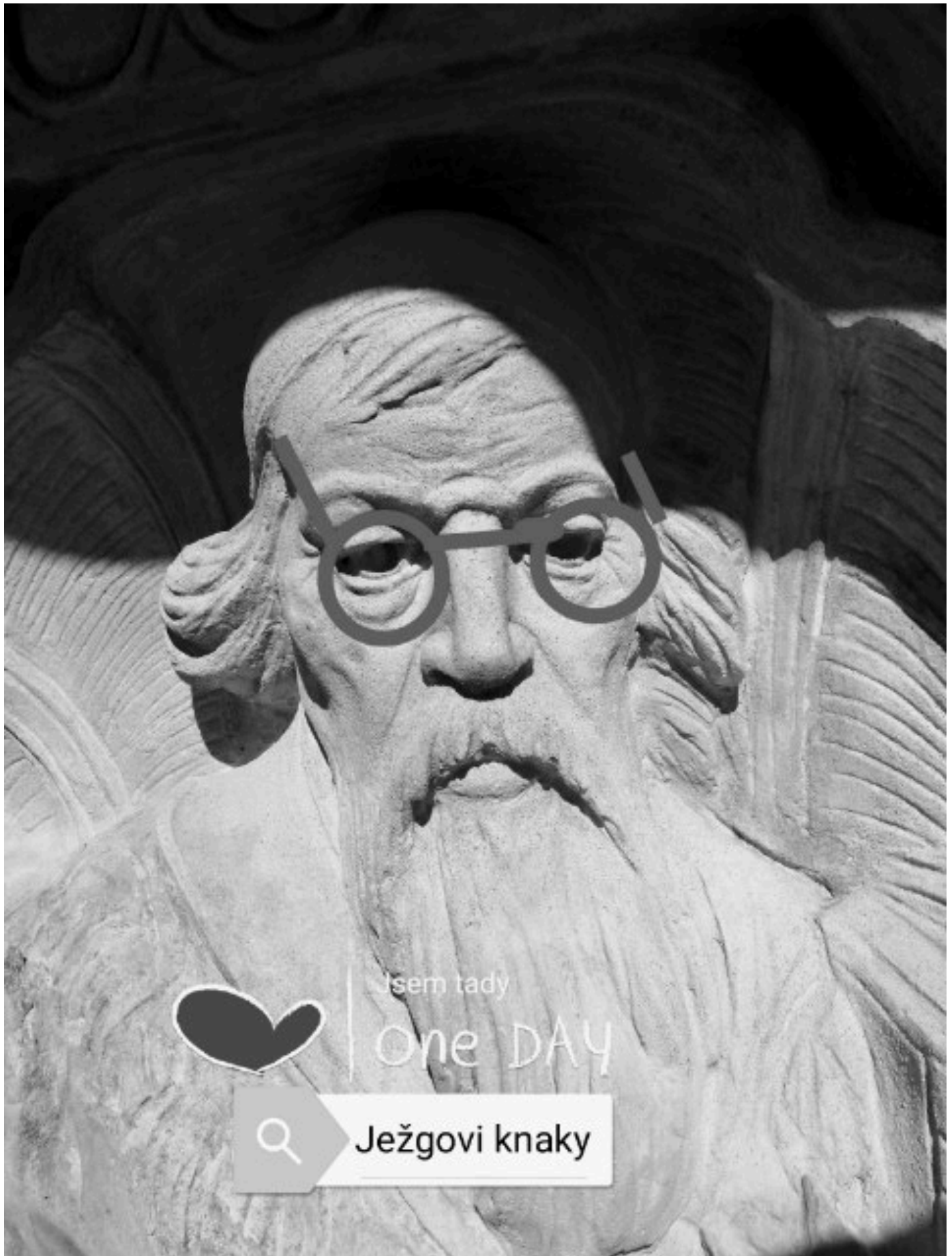

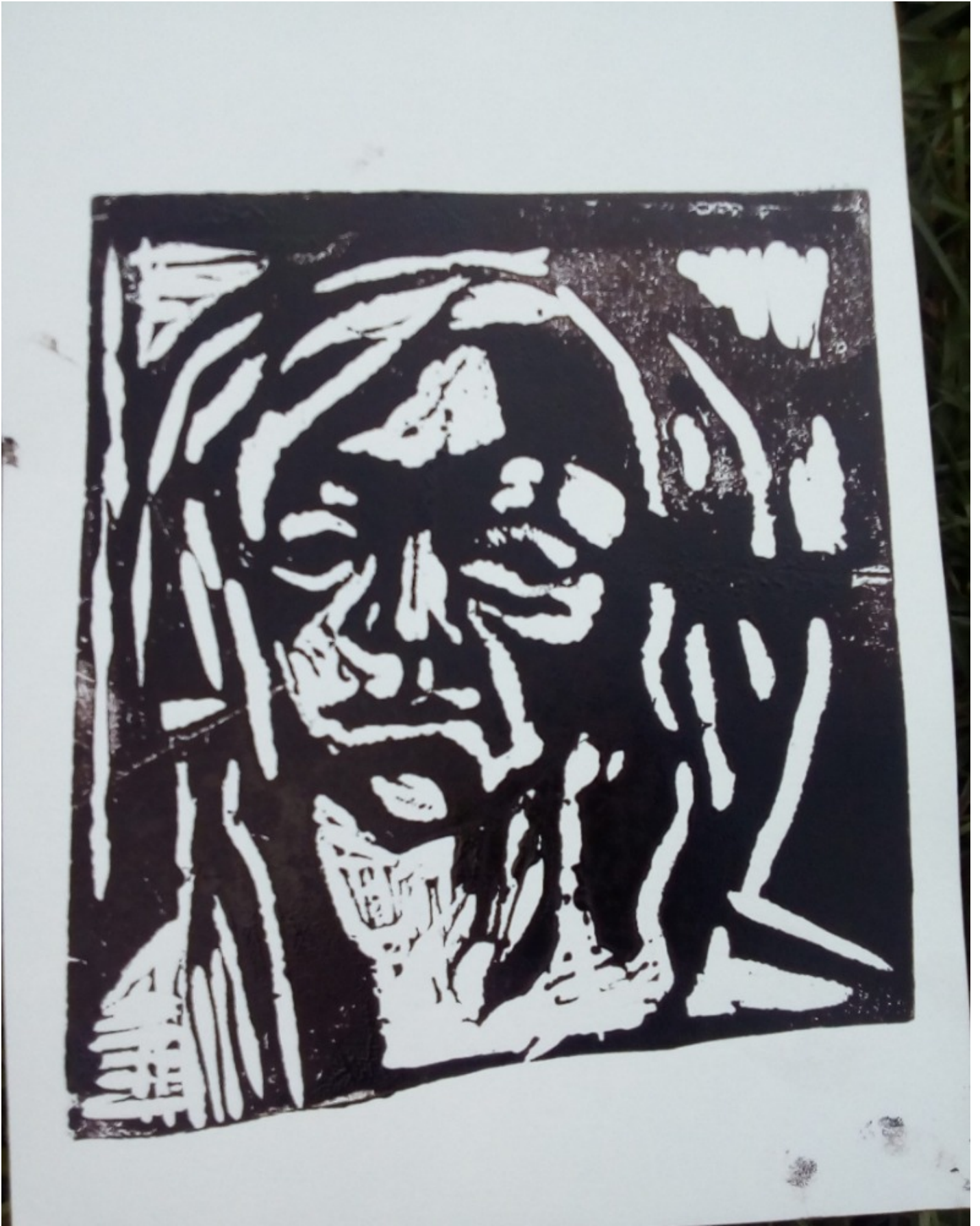
Isem tady

One DAY

Ježgovi knaky

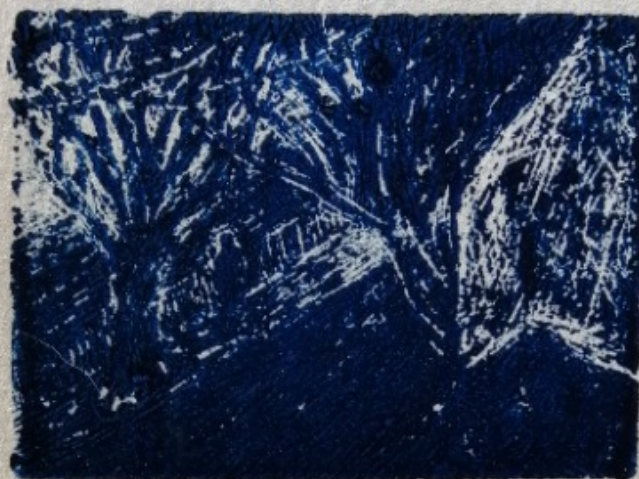

V KRAJINÁCH TŘETÍCH

TICHO 46

Starý Pelhřimov

12. 9. 2020

Dva vysávující, čtyři čtení.

*Reynkovy
zavaženiny*

---

1. díl ze čtyř.

„A představme si, že pojem matka/ dítě nepojímá poddruh člověk....“

AE

Máme vybrat obraz od shovívavého umělce, který nás rád nechá očima hrabat se v jeho nitrech, vyblitých na plátna v podobě obrazu, nebo jakéhosi zázraku – do 2D roviny vepsaného příběhu, hmoty i nějaké nezachytitelné esence pocitu, tím způsobem – dřív než začneš myslet.

+++

Matka nemyslí, matka má v mozku mlíko.

+++

Vidím červeno modrý obraz, jenom takové plochy barev, které jsou vedle sebe a napadne mě: „Fuj! To je hnusný!“ Umělec přizná, že tato díla nám nabízet nechtěl a mě napadá, to je on!

Pak nám odtajněna nostalgie – motiv matka a dítě.

+++

Krajina matka a dítě je někdy: „Fuj! To je hnusný!“ Někdy, možná vždycky dochází k pomýlenosti matky. Srdce, které bilo ve vašem těle, se rozhoduje způsobit Vám absolutní šok.

Mořská panna uvádí:

Mateřství

Rozklad ega, člověk neví čím je, pociťuje zoufale málo času a prostoru pro svou osobnost, pro své sebevyjádření, upozaduje se. Jak to pojmout kreativně, aby si člověk tyto nejkrásnější a nejjintenzivnější roky života užil a cítil se naplněn, realizován a uspokojen jako individualita současně?

Asi buď mít partnera, rodinu, kamarádku či placené hlídání na dítě nebo se pokusit propojit své kreativní touhy s dětmi, zapojit je do svého vnitřního světa..

Já například - miluju jazyky-tedy s dětmi konverzovat a rozvíjet je v jazycích

Miluju muzicírování, divadlo, tanec-to vše děti taky baví, miluju přírodu, i oni. Propojím to, tak, aby to bavilo i mě..

Někdy je to ale zoufalství, psycho, nedá se to málem ustát-slzy na krajíčku, hněv v hrdle, tíha na hrudi, vysoký tlak, zatměno před očima. Někdy to mé přetažení slíznou i děti, seřvu je pro maličkost, plácnu, řeknu sprostý slovo. Přetlak agrese, nespokojenosti, toužím si vytvořit hradbu, za kterou nikdo nepůjde - tak aby respektovali můj prostor a mé soukromí. Je to zdravé, nemůžu se rozpustit pro všechny, zapomenout na své niterné potřeby, na hlas svojí dušinky, která občas taky něco chce. Děti něco chtějí celý den a nečekaj většinou a já přece nebudu své chtění odkládat donekonečna nebo ho popírat, dělat že neexistuje, bagatelizovat, říkat si - nebud' sobec, děti jsou malé jen jednou, buď s nima, užij si jich naplno, dej jim maximum.

Prsty už ale bohužel zapoměly hrát na klavír, koncertní hlas je zastřený a pěvecký rozsah poloviční, když už deset let netrénuju. Ano, říkám si-máme bydlení, děti, zahradu, co bych chtěla, něco se musí přece obětovat. Třeba by šel najít kompromis. Není třeba se věšet na kříž, ani si balit kufry a odjet někam sama na tejden a poserte se! Asi si dělat malý radosti a chvílky pro své znovudobití sil a setkání s vnitřní múzou a sám se sebou, zvnitřnit se, nacítit se na své potřeby, vystředit.. Tož tak

+++

Setkání s krajinou: „Fuj! To je hnusný!“ znamená zbláznit se, ztratit se a možná tak za 4 roky najít nějaké zbytky, a nebo vystavět úplně nového panáka. Setkat se s krajinou „Fuj! To je hnusný!“ znamená ukočírovat záležitost a neupít se. Při setkání s krajinou: „Fuj! To je hnusný.“ Se doporučuje hodně chodit a dýchat tak, že na ten dech myslíte. Taký se dostavují stavy pláče a hledání.

+++

..., a u těch velkejch, jak jsme je nemohli převézt, zapůsobila asi ta plíseň, s krajinou polštářů, jako že to dobrý, je prchavý, že to podléhá rozkladu.“

CCA KLUBKO
JAKUB MINÁŘŮ

Otázky ..a odpovědi, jsou jen tak od boku, bez rešerší: (Jde jen tak kolem krajin, pozn. PSM)

Jakube, jaká je funkce rodiny ve vztahu ke státu a nebo ve vztahu k umění?

Asi nevím, co je rodina, asi je to něco s rodem, rod je "při-rozeně" územní vztah, rody v míru, ty co mají rozdělená území se tou dohodou rozdělení rozhodli potvrdit tento vztah další smlouvou o statcích, asi společně ochraňují tento stát. Umění je pak podrobné seznamování se s územím a jeho statky, pokládání si živých nebo oživujících otázek, neboť žádná úmluva není definitivní, neboť rod se asi rozrůstá na základě bezprostřední blízkosti, silného prožitku nad všechny úmluvy, rozrůstání dvou rodů není symetrické, území je třeba chtě nechtě rozšiřovat, tím porušovat dohodu, ač k tomu ten sousední rod má zrovna podobné důvody, nemusí mít puzení, umění jako oživování otázek k bezprostředním tématům jako ochrana rodu a jednotlivce.

Jak se odráží mateřství v obrazech a zobrazovaném?

Jestli je mateřství obdobně vedeno jako otcovství, možná je dlouhodobější a silněji fyzické tedy územní, asi pokládá více lokálních a teritoriálních otázek, a tím více opravdovějších podnětů k potvrzení obrazem, obraz je pochcaný roh, ovšem asi už méně času zbývá na opatrovnictví celkového území, zde je asi role rodiny a zkomplexnění obrazů, ochcané rohy za rohem.

Dá se pojem mateřství označit adjektivem zastaralé /moderní/ futuristické? Strukturou, povrchem nebo nějakým přesahem?

Spíš bych se na to podíval nějak z druhé strany, jestli mateřství a jím aktivované podněty lze aplikovat do zdánlivě neadjektivních souvislostí. Myslím, že s obrovským a silným potenciálem.

Co je rodina a co je rodina cca?

Někdy je rodina jen právní pojem určitého území s rozdílnými povinnostmi, rodina-cca z pohledu Pepy Šedy je takovej jako "Hippies" projekt, jestli má cca umělecké ambice, pak použitím slova "rodina" jen oživuje či aktualizuje či deteritorializuje realitu (opravdovost) významu nad skutečnost (fakta) či zmrtvění či reteritorializace právního rámce toho slova.

Pacifischespitzmaus (VK3 – zima, kurátor se vyjadřuje k nejzdařilejší výstavě roku 2020 – V krajinách třetích, k dílu Jaroslava Grodla,

asistují: Diana Pavlíčková – lektorka Španělštiny, Akub Inářů - žvanil

Mám krásné bydlení a úžasné spolubydlící, ale vždycky to tak nebylo. Začalo to tak, že jsem si našla krásnou novou půdu, což je pro kunu opravdový poklad. Nedokázala jsem pochopit, že tu ještě nikdo nebydlí. Byla plná sluníčka a krásně voněla dřevem. Ještě ten den jsem se tam s radostí nastěhovala. Měla jsem to kousek od lesa a dole pod střechou jsem měla slepičky, ke kterým jsem si vždycky mohla skočit na vajíčko - dobře dvě.

Jóóó, tak tři, ale nevypadaly na to, že by jim to vadilo a stejně neměly kohouta. Měla jsem se opravdu krásně, jenže tenhle ráj vydržel pouhých 14 dní, potom mi začalo peklo. Přes den, jsem jako obvykle spinkala, když mi před půdou zastavila velká dodávka. Vyskákalo z ní spoustu takových dvounohých obrů a nosili mi pod půdu spoustu věcí. Nemohla jsem spát dlouhé týdny, než s tím hlukem přestali. Co mě udivovalo, dělali hluk i v noci. Přemýšlela jsem, jestli vůbec někdy spí. Pokaždé, když jsem si vyrazila na obhlídku půdy a procházela se po ní, bouchali mi zespu na podlahu a často se na mě chodili i dívat. Postupem času mi to přišlo jako fajn hra na schovku. Ale nebyli v ní moc dobří – já je viděla vždycky, ale oni mě ani jednou. Měla jsem radost, že vyhrávám, na plný čáře. Taky jsem si ale všimla, že oni ze hry nemají takovou radost jako já, hlavně ten větší – Kudrnatá mu říkala Radku. Choval se zvláště. Třeba mi ten Radku začal nosit velké dobroty v klecích. Asi si myslel, že na mě vyzraje a taky mě někdy uvidí alespoň v kleci. Jenže já tyhle klece znám už dlouho. Jak se zavrou, nedá se z nich dostat ven. Tak jsem raději pořád chodila na vajíčka, i když musím uznat, že to co mi nosil, vonělo opravdu božsky. Čím déle Kudrnatá a Radku bydleli pode mnou, byli čím dál drzejší. Uklízeli mi pelíšky, snažili se mi zatarasit všechny vchody a dokonce mi chodili sbírat i vajíčka. Pokaždé, když mi něco takového provedli, naschvál jsem celou noc skákala a dupala nad místem, kde podle mého pozorování mají pelechy.

Přišlo mi hodně ošklivé, jak se chovali. Byla jsem tu první a oni všechno chtěli jen a jen pro sebe. Postupem času šlo spíš o hru, kdo v noci udělá víc rámusu. V tom byli opravdu dobří, hlavně Radku, ale já se jen tak nedala a postupně jsem zjišťovala co na ně opravdu platí. Až jedou ráno, když jsem se chystala do pelíšku přišla místo Radku Kudrnatá. Musím říct, že se na návštěvu moc nenastrojila. Byla celá rozcuchaná, bílá a měla velikánské kruhy pod očima. Sedla si doprostřed půdy a začala si se mnou povídat. „Já vím, že tu jsi,“ řekla a zívla si tak moc, až to v ní písklo. „Už bych se opravdu potřebovala vyspat“. Já taky pomyslela jsem si. „Víš,“ pokračovala. „Postavili jsme si tenhle dům, abychom měli domov, abychom mohli trávit čas v přírodě a taky abychom mohly dobře spát.“ To mě zaujalo, tak jsem malinko vykoukla z pelíšku, abych na ni viděla. „Ale když nám dupeš celé noci nad hlavou nemůžeme spát. Jsme už opravdu moc unavení a jak jsem tak v noci seděla nad horkým mlékem došlo mi, že ty tu máš asi také domov, a že tě také můžeme rušit.“

Už jsem si říkala jestli, je taky napadne, že tam nejsou sami. Mají sice dlouhé vedení, ale Kudrnatá je milá. Vytáhla něco z kapsy chlupatého županu. Nevěřila jsem svým očím, přinesla mi tu voňavou konzervu a položila ji jen tak vedle sebe. „To máš od nás na usmířenou.“ „Kdyby ti nevadilo bydlet támhle“ natáhla ruku a hubeným prstem ukázala na druhý konec půdy. „Víš kdybys bydlela tam, my by jsme v noci mohly spát a ty by jsi přes den měla větší klid.“ Rozhlédla se po půdě, posunula voňavou krabičku od sebe, rozloučila se a odešla. Nedalo mi to a šla hned jsem se na ni vrhla. Zblajzla jsem ji skoro bez nádechu. Kam se na to hrabou vajíčka. I když jsem byla unavená, ale musela jsem kouknout na část půdy, o které mluvila. Překvapivě to tam nebylo vůbec špatné a byla pravda, že celou noc ani jednou nezabouchali. A to musím říct, že jsem se tam pěkně proháněla, aby se stihla pořádně zabydlet. Následujících pár dní jsme o sobě skoro nevěděli. Bylo to fajn, já měla klid a oni vypadali o moc lépe. Jeden večer mě zase navštívila Kudrnatá. Přinesla s sebou zase voňavou krabičku a začala si se mnou zase povídat. Měla jsem ráda její hlas. „Ahoj ty naše malá Meluzínko, chci ti moc poděkovat.“ Všimla jsem si, že je o moc růžovější a byla i učesaná. Otevřela voňavou krabičku a postavila ji zase kousek od sebe. V tu chvíli jsem to nevydržela a vykoukla jsem na ni zpoza trámu. Všimla si mě a krásně se usmála. „Ty jsi krásná. Dala jsi nám docela zabrat, ale teď jsem o moc chytřejší.“ Mrkla na mě posunula krabičku a rozloučila se. To bylo jedinkrát, kdy mě viděla, ale začala jsem je mít ráda. Oni mě asi taky, protože čas od času mám na půdě našla voňavou krabičku.

Nepoznaná nutnost, jejíž důsledky jsou ryze nepodstatné. Stejně neguje svou individualitu. Ztrácí svou hodnotu nezávisle na těch sedících osobách, z jejichž šitíčka vychází andělíčky tancující na špičkách jehel. Aby ne, když je v láhvi pravda a svět se tím pádem dá alespoň na chvíli zašpuntovat korkovou zátkou.

Šajn jako kráva. Mega kráva jako hovno. Není sedu, není prackomytí, není kruhových letů. Není pórů na mastném nose. Narážičky na průhledno, pak sekačka zezadu. Průlet pod přibližující se narážičkou. Tik, tak, tik, tok, tik a tak. Není klidu, který potřebuju. Nezahálím, ale klid je nutnost, kterou jsem do té doby nepoznala. Ach, to odporné světlo a ti tam, na které bych tak ráda sedla, už jedou třetí červený. Sekačka zezadu. Usedám, alespoň na chvíli. Tik a tok, tok a tik a tak. Au, tohle jsem nestihla. Smrad pálicích se křídel, jejichž články odsekává černé cosi, které se otáčí dokola. Panické přelétávání po jasně vymezeném prostoru. Zběsilé hledání jediného průletu mimo tento koloběh za rytmického tik, tak, tik, tok. Čelní střet s rafičkou, vyčerpání a finální žeh od rozpálené žárovky.

„Jdeme spát. Zítra je taky den.“

„Co víš, co bude zítra.“

„Co by bylo, ráno dáme snídani, ciginu, a pak skočíme na pár škopků. V sudu ještě něco zbylo.“

„Kde spíš?“

„Ve stanu, ty jdeš asi za svou do chaty, ne?“

„Jo, ale dal bych širák, jenže má chcát.“

„Dáme zejtra.“

„Ok, tak brou.“

„Brou. Jo a zhasni.“

„Jasný. Ty vole, pojď se kouknout.“

„Na co?“

„Hej, čum.“

„Ty krávo, tak to je hustý.“

„Jak se tam dostala?“

„Nechápu kámo, ale tohle jsem ještě neviděl.“

„No nic, jdu chrápat, jsem úplně dead.“

„Mi povídej. Ale nejsi dead jak tahle moucha.“

„Doufám, že ani nebudu. Jako bejt seškvařenej na uhel a točit se v hodinách dokola bych fakt tedka nedal. Nedávám totiž ani kolotoče střízlivej.“

„Pičo. Hlavně, že jsme dneska celej večer kecali o času a časovosti.“

„Tys to nadhodil, filosofe.“

„Je to relativní ty vole.“

„Tvoje bába je relativní.“

„Moje bába je dead.“

„Taky budeš.“

„Jo budeme.“

Vypravěč

Kluci měli z nějakýho důvodu vopožděnej start sezóny. Podepsalo se to na nich – jak fyzicky, tak psychicky. Marek, kterej vévodil jejich světu několik posledních let, se opět vocit na loktech. To ho poslalo až úplně dozadu. To nečekal. Tak na to šlapal. Šlapal na to tak, že vylítnul dva metry do vzduchu a minimálně pět do dálky. Po dopadu na zem měl co dělat, aby rozeznal, kde je nahoře a kde dole. Pak mu ještě jedna z mišelin práskla do paže. Luplo to pěkně. A prej ještě může mít v prdeli celou ruku, jestli ta kost vorvala nervovou tkáň. Konec. Nebo aspoň dlouhá pauza.

Olejář

Ale ne. Marku. Hele. To je v pohodě. Hele. Další je až za tejdén. Doktor se na to podívá. Zafixuje. Bude to dobrý. Hele. No tak je to nateklý. Máš tam železo. Se nediv. Uděláš dva kliky? No super. Fit to ride. Oficiálně. Neboj. To se zahojí. Na, zkus si to voblíct. Dobrý? Netlačí? Super. Hele, ale čas docela na hovno. Líp to nejde? To je v prdeli. Bolí jo? Jasně, že to bolí. Hodně jo? A už nepojedeš? To je v prdeli.

Lékař

Vohnulo se mu to. Jo, to železo. V prdeli. Neměl jezdit. Já vim, ale říkali, že musí. Jo podepsal. Dva kliky. Máš to v rulebooku. Jo, stačí dva. Jasně, ale prachy sou prachy. Ne moje, jejich. Platěj. Jasně, že platěj. Říkali, že prostě musí, tak jel. Jo sem debil. Di do prdele s přísahou.

Promotér

Škoda Marku. Byls dobrej. Zkusils to. Holky zase viděj, jak seš tvrdej. Máme apoň nějaký videa. Železo se narovná a zase pojedeš. Ale prosim. Brzo jo. Abysme točili trička víš. Dík.

Manažer

Marek si přivodil opětovnou zlomeninu pravé paže při otevírání okna u sebe doma. Došlo k ohnutí vloženého titanového plátu, který fixoval kost. Incident nemá nic společného s Markovou jízdou v FP3 a FP4.

Marek

Jo no. To okno je fakt nešikovný. Blbě se to otvírá, no.

Jako milovník sci-fi, mysteriózních a mýtických příběhů, jsem vždy věřil, že Matrix je opravdu možný. Ta neutuchající touha poznat *pravdu*, rozkrýt to strašlivé tajemství a odhalit skutečnost, že vše je falešné, vymyšlené někým či snad „něčím“. Až později mi došlo, že šlo hlavně o to, že jsem si neměl s kým zašukat. Prakticky neexistující sexuální život, frustrace a panika, že zůstanu navždy looserem jako Arnold Jidáš Rimmer. Byl to můj hrdina – hubený, nevzhledný outsider co nikdy nedocílil ničeho, aby se mohl mít rád a kterým pohrdal každý, krom lodního papouška a to jen proto, že loď žádného neměla.

Když jsem získal navzdory všem skutečnostem svůj první dlouhodobý plnohodnotný vztah, věřil jsem zase v „dobro“. Naděje, láska a vír. A největší z té trojice je Vír. Tak jsem každou neděli vířil - cestou do školy, za svou holku, do hospody, vířil jsem, když jsem si honil. Všechno bylo krásné. Zase jsem žil historií, fakty a konferencemi. Vrcholem těchto šťastných chvil, byl zároveň i konec všech nadějí a pomalý nástup staré víry, že toto není skutečnost...

Varováním byla smrt Havla, což byla taková labutí píseň starých časů. Se smrtí Havla přišel čas hrůzy, absurdity a nakonec naprostého surreálu. Surreálu, které žijeme právě teď. Je jedno jestli fandíš dobrovolně Spartě a tak se trestáš – utrpení tě nemine tak jako tak. Varování, které jsem nevyslyšel a dál živil svůj sen o vyspělé společnosti. Hergot já byl vůl... Kdy opravdu započalo to absurdní období, kdy nepoznáme co je a co není tzv. „realita“? No zvolení zvrácené mýtické bytosti Ovara, první svého jména. Král idiotů, neúspěšných, frustrátů a „lidí“ s IQ pod 80. Od této chvíle to začalo...

Teď se píše rok 2020 po narození Dědy Mráze a od té doby uběhlo jen 7 let. 7 zkrvvených let a mě to přijde jako století. Století nikdy nekončícího utrpení a propadu se do světa, kde zákony času a prostoru už dávno neplatí. Chcete mi nakecat, že před 7 lety byste uvěřili tomu, že váš premiér řekne v přímém přenosu, že zachránil tisíce mrtvých?? A za pár měsíců na to řekne, že je mu líto, že zemřelo tisíce mrtvých?! Ne kurva, nezkoušejte to na mně. Věřili byste tomu, že v parlamentu budou lidi, co se bojí mikrovlnek, 5G sítí a věří, že EU zakáže písmeno Ř? Že se celý svět změnil v surrealistickou hříčku, kde se může stát cokoli, dokazuje fakt, že vzniklo obrovské hnutí lidí, kteří věří, že země je placatá a zaštiťují se zároveň heslem, že to spojuje lidi „**all around the GLOBE**“ ...

Brečel bych, ale fascinace touhle časoprostorovou dírou v nekonečně komprimovaném vesmíru je mnohem větší. Mezitím jsem stihl mít další dlouhodobý vztah, takže moje smysly opět trochu otupěly, ale rozhodně jsem zaznamenal velkou škálu demence a antihmoty, kterou zařídil Okamura tím, že se z multi-kulti guru stal neo-nazi guru pro mentálně retardované. Vytunelovat svoji stranu, založit další, nahnat voliče v kulturácích a hasičárnách v Sudetech a nechat se vyplácet státem, to je vskutku obdivuhodné dílo.

Myslím, že rozhodujícím faktorem - který mne přesvědčil, že tento svět není realita, a že kdyby ho viděl Dalí nebo Breton, tak ztratí zájem o kariéru a radši si drandí ptáky někde na riviéře – byl následný rozchod a dvouleté období naprosté absurdity, což mi pomohlo v tom ustálit se v pocitu, že opravdu není jisté vůbec nic. V tomto plodném období jsem se snažil zapomenout na fakt, že mne moje holka opustila, protože nechtěla ještě rodinu a podle svých slov chtěla ještě žít, aby pak následně za dva měsíce otěhotněla s někým, koho znala pár tejdů.

Po fázi depresivní maniopsychózy jsem započal svůj „quest for holy grail“ – najít ženu do života (první část odhodlání), následně najít aspoň ženu na chození (druhá část odhodlání) a v konečném důsledku najít aspoň někoho kam bych strčil ptáka (poslední zoufalá fáze odhodlání). A díky těmto snahám jsem objevil ženu, která v absurdní panice chtěla abych všechny zmínky o našem setkání smazal, poté ženu co mne odsoudila kvůli mému profilu na CSFD.cz a vrcholem pak bylo moje Portugalské dobrodružství s holkou z cestovatelský seznamky, která mne následně po návratu do vlasti vymazala ze všech fotek a poté si všechny ostatní (fotky) dala na Instagram, říká, že bylo skvělé, když byla v Portugalsku sama a neopomněla to otagovat asi 20ti tagy, kde v průměru každý druhý měl v sobě „alone“ ... S tím, že já jsem na žádné z nich nebyl, přestože jsem jich cca 50% sám fotil.. Říkali jsme tomu s kamarády pak „dovolená se Stalinem“ – už vím jak se cítil Ježov, když ho Josif vyfotshopoval z fotky a ani mu o tom neřek..

A to je jen tak sotva půlka co jsem za ty dva roky šílenství zažil, ale pomohlo mi to si uvědomit, že opravdu se svět zvráceně proměnil a lze to cítit s větší intenzitou. Výspa západu radí lidem píchat si savo do žil, na východě lynčujeme všechny, co byli na dovolený a lidi, kterých si člověk vážil, se změnil v naprostý zrůdy (zdravím Ivo Tě).

No teď právě doposlouchávám podcast Pelikána o vaření Piva a brzy mne vyzvedne moje slečna a moje současná naděje na světlé zítřky, kterou tímto zdravím a pokud si náhodou někdy přečte tento můj výplod chabé mysli a mnoha gramatických hrůz, tak mi snad zachová přízeň i v této době surreálna. Radši už to zakončím, neslyším ani svoje psaní přes otcův řev koukající na fotbal (asi?), který hrajou frustrovaný bezmozci před prázdnějma tribunama. Pokud teda otec nekouká třeba na šachy, řval by, i kdyby Kasparov po hodině táhl koněm.

Tak se mějte a někdy zase u společenské rubriky Otazníku.

HOVORY

PŘES KAPKU NA OKNĚ
BLÍŽ NEŽ SI MĚL
BAREVNÝ OSTRÝ
DÁL NEŽ SEM CHTĚL

SE ZMAREM ŽEL
BLÍŽ NEŽ SI MĚL
HODLÁM SE TOULAT
DÁL NEŽ SEM CHTĚL

USNADNIT ULEHČIT
CHTĚLA BY NEŘEKLA
NEPŘÍŠELS ŽEL
SKRYLA SE UTEKLA

Kaupunki

Edukace bezdomovce

(charita je gesto demokracie)
Společnost je metafyzická
má ideu pro stádo
jedinec je metabolický a má ideu
pro hovno,
protože demokracie nemá
autonomii,
je totiž ideologií
nemá ani charakter
má jen gesta a emoce
proto jsou světové velmoce
a jednotlivec je pro ně chátra
nejsem idealista,
ale metabolista
a denně se snažím o jídlo
a to příslovečné hovno,
když se to povede
je to charita pro autonomní tělo
a také gesto veřejného místa
exkrement psa bez vodítka.

Václav Vácha

V posvátném výsměchu mládí

A krev koluje v žilách
a paže jsou napnuté k prasknutí
a ošoupaná břítka prstů o doteky přítomnosti
a zapomínají na vše – to kvůli sobě
a zmítání proudem zapomínají i na sebe

A noci se stávají rituálními cestami
které jim vytyčí koridor dne
ve kterém kráčí způsobem
kterému jen oni rozumí
sebejistí a marniví
aby neztratili nic ze své plnosti

protože jejich těla padají prostorem
protože jejich nahoře a dole je vlevo i vpravo
protože zatnuté nehty do masa
protože údivem vyplněné oči

To ostatní jsou příliš unaveni
Vědí, že voda z delty nemůže chutnat jako voda od pramene

Vincent

Po infarktu jako po souloží

Vrátil jsem se zpátky
do dělohy
do její plodové vody pro podněty
při plavání
tam je stav života na začátku, ideální
pro psychologii kognitivní...

Ale ozvala se empirie těla
druhého pohlaví
stačilo mezinoží plavkyně v bazénu
a představa vagíny
a byl jsem vytlačen ven z dělohy
do činnosti.

- Čas nezastavíš -

Na klíčence nosím ikonu vagíny
dilema víry a kopulace.
Při každém vsunutí klíče do dveří
se mi asociuje vzpomínka na milování.
Je dobře,
že ani po infarktu toto dilema nekončí
vždyť i smrt může být velké vzrušení!

Václav Vácha

Pelhřimovský otazník č. 16

Nakladatelství **Sama doma**

Vytiskl **Proff**

Rok vydání **2020**

<https://www.facebook.com/pelhrimovskyotaznik>

pelhrimovskyotaznik@seznam.cz